

ORTO

ZVUKY PÁDŮ

STUDENTSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Malby

Autorská tvorba na téma "Zvuky pádů"

ÚVODNÍK

Naši milí čtenáři,

všimli jste si všech těch spadanych listů, tmavých odpolední a kapek dopadajících na střešní okna? Listopad se opět ukázal v nejlepším. Přišel, zanechal dojem a s vydaným číslem už zase odchází a mává. Pády v listopadu byly snad jako pivoňky v květnu. Tolik mu vlastní! A tak ať už padal režim, listy nebo my, dovolili jsme si o tom napsat. V tomto čísle opět najdete vaši oblíbenou autorskou tvorbu, se kterou se ztotožňuje jako s deštivými dny v posteli, ale i fotografie a malby našich šikovných výtvarníků.

Hezké čtení a nezapomeňte, že pády by bez vzletů ničím nebyly.

Aneta Neprašová

Časopis OrTo

ADÉLA ASNIKOVÁ
“Když to tak cítíš
srdcem, skoč! Protože
ne každý pád musí být
bolestivý. Pád je někdy
to nejhezčí.”

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Loni jsme se rozhodli postavit OrTo na nohy. Dali jsme mu nový kabátek a začali jsme vydávat pravidelně. Články a texty jsme se snažili psát kvalitní a koncem roku jsme dokonce vydali první podcast. Bylo nás asi šest a měli jsme strach, co bude s OrTem po prázdninách.

V září jsme ovšem uspořádali náborovou schůzku a díky ní naši redakci rozšířili o desítky lidí.

Pořád jsme parta několika nadšenců do umění, jen nás teď je o trochu víc. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

Chceš se o nás dozvědět víc? Sleduj nás na sítích!

orto_gjo

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO

Naše redakce jmenovitě:

Adam Matoušek
Adele Bečvářová
Amy Gaphar
Aneta Hejdová
Aneta Kloboučnicková
Aneta Neprašová
Anežka Holá
Anna Boumová
Anna Pajerová
Anna Raimundová
Barbora Bečvářová
Barbora Marysková
Daniela Miková
David Mudruňka
Ema Polnická
Eva Kůsová
Filip Wohák
Ivan Dobrev
Kamila Kolářová
Karolína Jůnová
Klára Marysková
Lily Ali
Martina Pexová
Matylda Hiršová
Michaela Olivová
Michaela Sojková
Nela Labušová
Nella Hlebová
Petr Bartoš
Radka Macháčková
Štěpán Stef Hadrovský
Tereza Cabrnachová
Tereza Kremlová
Tomáš Kováč
Zuzana Musilová

Co v tomto čísle najdeš?

— 07 *GJO HEROES*

ROZHOVOR S KRYŠTOFEM
DOSTÁLEM

Aneta Neprašová

— 10

LIDÉ V NEW YORKU

Ivan Dobrev

— 14 *DOPRAVA*

ZMĚNY OD 10. PROSINCE

Štěpán Stef Hadrovský

— 16

EXISTENCE

Tereza Cabrnchová

— 17

PÁD PŘED VZESTUPEM

Petr Bartoš

— 19

ZÁDUMČIVÉ VYPROŠTĚNÍ SPORNÉ,
NADĚJNÉ BUDOUCNOSTI

Nella Hlebová

— 24

DOSTALA JSEM RŮŽIČKU

Anežka Holá

— 25

DRAČÍ MEDAILON

Martina Pexová

— 29

ROZPADALO SE TO UŽ OD
ZAČÁTKU

BB

— 30

LISTŮ PÁD

Hodná

— 32

RŮŽENKA - HODNÉHO NEPÁLÍ A
NETRÁPÍ KILA NAVÍC

The Eclipse

— 36

OKO

ŘÍ

— 38

ÚPADEK

Hodná

ROZHOVOR S KRYŠTOFEM DOSTÁLEM

O TVORBĚ HUDBY

ANETA NEPRAŠOVÁ

Povíš nám na úvod něco málo o sobě?

Čau, je mi 19 let, žiju v Kutné Hoře, kde chodím k nám na gympl a věnuju se hlavně sportu a hudbě, kde působím pod přezdívkou WholsDatwish.

Jaké hudbě se věnuješ? Pokus se ji popsát jako by ji člověk nemohl slyšet.

Věnuju se celkem hodně žánrům hudby (od pop punku až po dream pop), ale teď se chci zaměřit převážně na alt rock/indie rock.

Jak jsi se dostal k hudbě? Bavila tě už od malička?

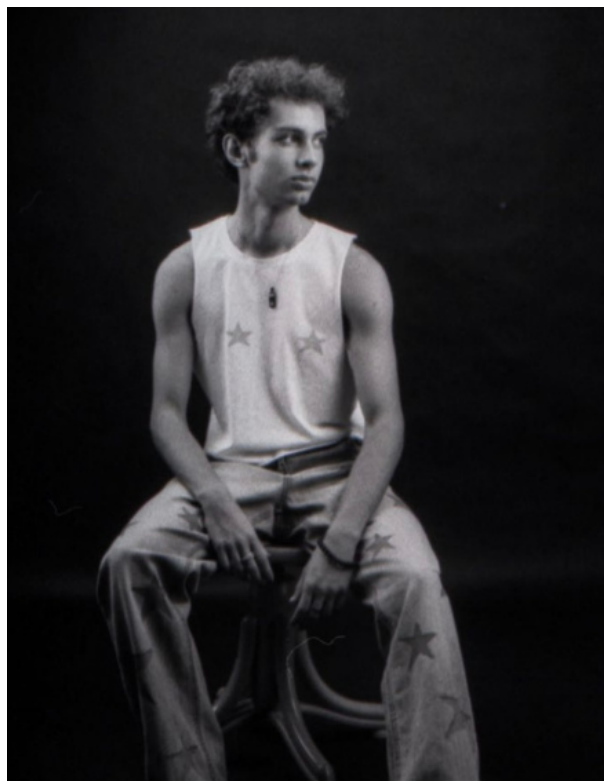
Hudbu sem poslouchal od chvíle, kdy jsem dostal svůj první mobil, ale k její tvorbě jsem se dostal cca před třemi lety přes kamaráda, který mi ukázal program, ve kterém se hudba tvoří a nahrává.

Zmiňuješ své začátky, co na tvou tvorbu a následný úspěch vlastně říkalo tvé okolí?

Moje okolí mě podporuje a toho si moc vážím. Navíc mi to dává motivaci tvořit nové věci a posouvat se dál, když vidím, že to lidi okolo mě baví. Inspirovat nebo jen bavit lidi je důvod, proč svoji tvorbu zveřejňuju a nenechávám si ji jen pro sebe.

Jak by se jmenovala písnička, kdyby byla o tobě nebo o tvém životě? Co by byla hlavní myšlenka?

Jakože, všechny písničky, co dělám, jsou o mně nebo o mém životě. Ani se nesnažím, aby moje tvorba jako celek měla nějakou myšlenku, spíš se soustředím na zachycování svých myšlenek a emocí a pak z toho vznikají

jednotlivý písničky, které mají každá jinou myšlenku.

Co jinak děláš ve svém volném čase? Jaké jiné koníčky máš? Zmiňoval jsi sport...

Ve volném čase chodím do fitka nebo jsem s kámošema ve skateparku. U obojího většinou poslouchám nějakou hudbu, takže i aktivity, který se hudby přímo netykají, беру jako příležitost, kde můžu načerpat inspiraci.

Tématem našeho 21. čísla jsou "zvuky pádů"... Jak ty pohlížíš na pády? A reflektuješ je někdy i ve své tvorbě?

Pády reflektuju hlavně v tom skateparku, v tvorbě asi zatím ne.

“U HUDBY SE SNAŽÍM O ZACHYCOVÁNÍ SVÝCH MYŠLENEK.”

Co bys doporučil těm, kteří se chtějí začít nějak umělecky vyjadřovat, ale mají strach z neúspěchu?

Že by ho měli překonat a že neúspěch je v životě normální. Za mě je horší to ani nezkusit než neuspět.

Pokud ten strach už překonáme, jak těžké tedy je se prosadit? Jaká byla tvoje cesta?

Prosadit se je jenom otázka času, když má člověk trpělivost a baví ho to, co dělá. A to neplatí jenom u hudby, tenhle mindset se snažím mít i třeba při tom skejtvání nebo ve fitku.

A jaké máš v tuhle chvíli hudební cíle?

Momentálně je to vydání nového singlu, který bych chtěl stihnout vydat někdy začátkem roku. Kdybych měl myslet víc do budoucna, tak by to bylo nahrát desku, ale na to zatím nespěchám.

A poslední otázka; co bys vzkázal našim čtenářům?

Ať se mají pěkně a poslouchají hudbu, která je baví a že budu moc rád, když je bude bavit ta moje. <3

“JE HORŠÍ NĚCO ANI NEZKUSIT, NEŽ NEUSPĚT.”

LIDÉ V NEW YORKU

IVAN DOBREV

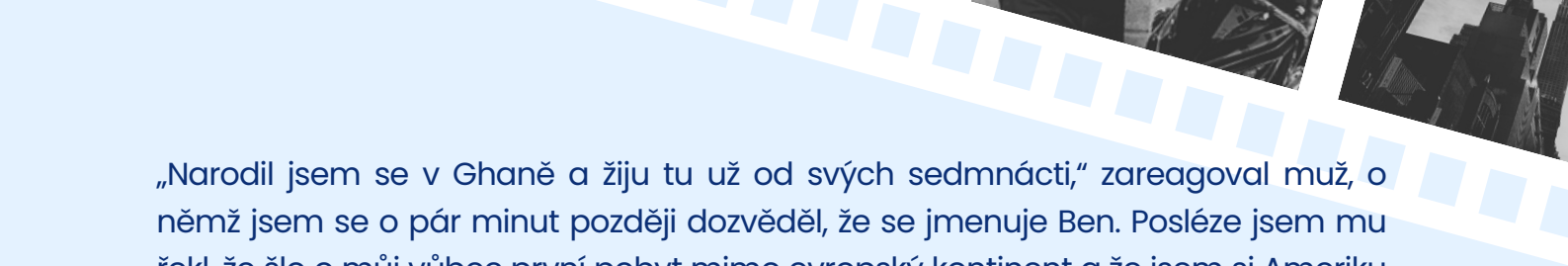
Ve druhé polovině října jsem se společně s pár dalšími kolegy z časopisu OrTo vydal do Spojených států amerických. Konkrétně jsme za celý týden stihli navštívit tři státy, a to New Jersey, kde jsme bydleli, Pensylvánii, a také stát New York, kde stojí stejnojmenné proslulé velkoměsto. Právě tam jsme strávili čtyři dny naší velkolepé cesty s komentářem těch nejlepších průvodců, jaké jsme si mohli přát. Byli jimi pan Douša a pan Heřmánek, kterým bych tímto chtěl ještě jednou z celého srdce poděkovat za fantastický týden.

Na úplném začátku jsme někteří měli obavy z dlouhé cesty přes velkou louži. Pro některé z nás šlo o vůbec první let letadlem a já měl strach z pádu snad po celou tu dlouhou cestu. Let byl sice dlouhý a únavný, ale stálo to za to. Hned následující den jsme poprvé spatřili krásnou a slunečnou Ameriku, konkrétně New York City, kde jsme potkali mnoho zajímavých lidí. Pozoruhodným faktem je, že jsme v tomto obrovském městě potkali více Čechů než Američanů. Krása největšího města USA tedy spočívá v množství lidí, kteří všichni pocházejí z nejrůznějších zemí a kontinentů světa. S mnoha takovými náhodnými lidmi jsem v průběhu celého výletu vedl zajímavé rozhovory. Pojdme se společně na některé podívat.

Naší první zastávkou byly ostrovy Ellis a Liberty. V obchodu se suvenýry u Sochy Svobody se můj první krátký rozhovor stal skutečností. Za kasou tam stála mladá paní původem z Jihoafrické republiky. Řekl jsem jí, že šlo o mou vůbec první cestu mimo rámeček Evropského kontinentu, a neskrýval jsem ani své nadšení, načež ona odvětila takto: „Těší mě, že se Vám tu líbí! Užijte si tento výlet!“ Při zpáteční cestě do New Jersey se vedle mě posadila další pozoruhodná osoba. Šlo o ženu hispánského původu, která neuměla anglicky ani slovo. Mohl jsem jí tedy říct jen: „Yo no hablo español.“

Druhý den jsme zavítali na proslulý Empire State Building, kde jsem si poprvé popovídal s Evropanem žijícím ve Spojených státech. Šlo o Švýcara, který dokonce navštívil i Českou republiku. Ze všeho nejvíce mě však zaujal jeho smysl pro humor, neboť se smál skoro každé větě, kterou jsem mu řekl. U slavného hotelu Plaza nás všechny zaujal jistý Afroameričan nejen svými podivnými choreografiemi, smetáčkem a skútreem, ale hlavně svou cool kočkou.

V příležitosti třetího dne ve městě, které nikdy nespí, jsme hned ráno jeli metrem přes půlku Manhattanu k památníku jedenáctého září, kde se uskutečnil jeden z mých nejdelších a zároveň nejzajímavějších rozhovorů. „Odkud jste?“ zeptal se mě náhodný muž. Odvětil jsem mu, že z Česka, a následně jsem mu položil stejnou otázku.

„Narodil jsem se v Ghaně a žiju tu už od svých sedmnácti,“ zareagoval muž, o němž jsem se o pár minut později dozvěděl, že se jmenuje Ben. Posléze jsem mu řekl, že šlo o můj vůbec první pobyt mimo evropský kontinent a že jsem si Ameriku rychle zamiloval, načež mi on odpověděl takto: „Užij si to tu, přeju ti krásný zbytek dne!“ Od tohoto rozhovoru jsem si vždy při cestách vlakem či metrem s někým povídal. U památníku jedenáctého září jsem konverzoval s jistým pánem z Kanady: „V Česku jsem byl dvakrát. Před pěti lety jsem navštívil Plzeň a o rok později Prahu,“ řekl mi, čímž mě opravdu mile překvapil. Téhož dne jsem si v newyorském vlaku sedl vedle muže, který měl viditelně asijské kořeny. Nakonec se ukázalo, že šlo o Číňana, který se narodil v Šanghaji. Opět jsem nezapomněl zdůraznit, že se jednalo o mou vůbec první cestu mimo Evropský kontinent a že jsem se do New Yorku bezhlavě zamiloval. „Jsem moc rád, že se ti tu líbí. Doufám, že si užiješ i zbývající dny. Měj krásný den!“ řekl mi. Když jsme posléze přestupovali na vlak z New Yorku do New Jersey, spustil na mě další člověk, jakmile zaslechl mou konverzaci s panem Heřmánkem. „Vy mluvíte česky, že?“ zeptal se mě. Okamžitě jsem se na něj udiveně podíval s otázkou: „Je to tak, jak jste to poznal?“ Muž se usmál a poté odpověděl: „Před lety jsem byl v Česku.“ Po chvíli jsem se od muže dozvěděl, že se jmenuje Pedro a že se narodil v Brazílii. „Sambu tančit neumím,“ řekl mi s úsměvem na tváři.

Následujícího dne jsem se během naší poslední cesty do New Yorku posadil vedle dalšího zajímavého pána. „Jmenuju se Amit a jsem z Indie,“ řekl mi typickým indickým přízvukem a poté ho zajímal původ můj. Jakmile jsem mu řekl, že pocházím z Česka, hned na mě spustil: „Můj nejmladší syn byl minulý rok v Praze. Moc se mu tam líbilo. Osobně doufám, že se do Česka také jednou podívám, protože Praha je opravdu krásné město!“ Naší poslední zastávkou v New York City byl Washington Square Park, kde jsme měli závěrečný rozchod. Na rozdíl od všech ostatních jsem se rozhodl zůstat v parku a pokusil jsem se najít někoho z Austrálie, neboť tento kontinent jsem si na svém pomyslném listu ještě neodškrtnl (pokud tedy nepočítám Antarktidu). Po krátkém rozhovoru s afroamerickým bezdomovcem, který mě prosil o dolar, jsem zavítal do malého psího parku, kde jsem poprvé potkal Newyorčana narozeného v USA. „Jmenuju se John, narodil jsem se v Massachusetts,“ řekl mi. Další zajímavou osobou byla jistá paní z Thajska, která s sebou v parku měla francouzského buldočka. Po mnoha mých dalších konverzacích s dalšími pejskaři, jmenovitě například s Mikkelem z Dánska nebo Jackem z Kalifornie, jsme se chystali definitivně opustit nejúžasnější město planety. V této příležitosti jsem si v přeplněném vlaku přisedl k jedné postarší paní, které jsem se hned zeptal, jestli náhodou není z Austrálie. „Jsem z Nizozemska, ale letos jsem v Austrálii byla,“ řekla mi.

Všechny výše uvedené rozhovory s lidmi v USA byly naprosto skvělé, avšak zdaleka ty nejlepší jsem vedl se svou hostitelskou rodinou. Za ten krátký čas strávený ve Spojených státech mi zmiňovaná rodinka korejského původu přirostla k srdci. Poznali jsme se, zasmáli jsme se, pohádali jsme se, usmířili jsme se, rozloučili jsme se. Pan Jay Lee mě naučil, že můj biologický táta není jediný táta, kterého mám. Od paní Misung Lee jsem se dozvěděl, že korejská jídla jsou ta vůbec nejlepší na světě, obzvláště když je připravují Korejci. A konečně William Lee, americký student, který v rámci výměnného pobytu bydlel týden u mě doma, skvělý kamarád a naprosto úžasný člověk, mi ukázal, že je úplně jedno, jaké jsou lidé v USA rasy, spíše je podstatné to, že se vzájemně respektují a mají se rádi. Ameriko, děkuji ti za všechno!

ZMĚNY OD 10. PROSINCE

ŠTĚPÁN STEF HADROVSKÝ

Změny na autobusových zastávkách od 10. prosince:

Od 10. prosince se v další části Středočeského kraje přechází u všech autobusových zastávek k režimu "na znamení". Přibližně za rok tak bude fungovat každá zastávka v kraji.

Změna se týká okresů Benešov, Kralupy nad Vltavou, Slaný, ale hlavně Kutná Hora, Čáslav a několik dalších obcí v okrese Kutná Hora. V těchto místech tak bude muset cestující, pokud bude chtít vystoupit, všude zmáčknout tlačítko na znamení. Cestující, který čeká na zastávce, nemusí na řidiče mávat, stačí být na viditelném místě, v té chvíli totiž řidič na zastávce musí zastavit.

Změna má přinést větší plynulost dopravy, jelikož není nutné zastavovat na zastávkách, kde není taková poptávka cestujících. Navíc má dojít k větší přehlednosti pro cestující. Všechny zastávky byly na znamení také před integrací do systému Pražské integrované dopravy.

EXISTENCE

TEREZA CABRNOCHOVÁ

Proč je člověk ztracen v životě? Drží se okraje ostré hrany nekonečného světa, prsty mu kloužou. Pomalu, jeden po druhém. Kapky potu stékají z čela po spáncích. Na bradě se zastaví, také se snaží udržet, ale nemilostná síla gravitace je táhne dolů. K zemi. Možná ani ne k zemi, ta vlastně není vůbec vidět. Táhne je to do prázdna. Do bílého ničeho, což je o hodně strašidelnější než padat k zemi. Naposledy se zachvějí a pustí se. Padají do mlhy bílé jako mléko. Ztrácí se. Avšak ozvěnu jejich dopadu nikdy neuslyšíme.

Snažíme se držet hrany ze všech sil. Nechceme skončit jako ty kapky potu. Malíček uklouzne a hned za ním prsteníček. Náš život spočívá na pouhých třech prstech. Jsou nadějí, která nás drží při životě. Ale ostrá hrana desky světa, za kterou se držíme, se nám zarývá do kůže. Prodírá se jednotlivými vrstvami pokožky až na samotné maso. Kapky krve stékají do dlaně, a potom po vnitřní straně předloktí. Od životodárných tepen, jejich domova, je dělí pouze kůže. Tak nepatrná hranice, která přesto znamená tak moc. Je neprorazitelná. Domov je na dosah, přesto tak daleko.

Bolest střílí svůj bodavý osten do celé paže, dlouhé minuty tělo vzdoruje. Přesto poté povolí svoje sevření. Ruka sklouzne z hrany a my se řítíme do nekonečné bílé mlhy, které je stokrát děsivější než černočerná tma.

PÁD PŘED VZESTUPEM

PETR BARTOŠ

Upadám do věčné nicoty
a obrátit se nevím kam.
Pomoc chci,
ale jsem na to sám.

Hledám, kde se zachytit,
však najde se někdo snad,
kdo pomůže mě zachránit
a ukončí tento spád?

Všechno kolem bortí se.
Když už můj život je passé,
přeji si ať všechno vrátí se
do dob, kdy šťastný zdál se.

A tak stejně jako padá listí o listopadu,
když silný vítr vál,
padám i já bojící se dopadu,
nebo že budu padat nekonečně dál.

Když v tom momentu temnoty a konce,
já ucítil pocit té krásné naděje,
když tvůj hlas rozezněl do ticha jak zvon se.
Jsi ta, kdo mé srdce zahřeje.

A tak šťastný konec mám tu,
neboť dotek tvé dlaně osvobodil mě.
Já odhodil tu tíhu z mého hřbetu,
proto už nejsem dávno sám, když mám tě.

ZÁDUMČIVÉ VYPROŠTĚNÍ SPORNÉ, NADĚJNÉ BUDOUCNOSTI

NELLA HLEBOVÁ

Nevím, co si myslet. Ani nevím, jak to dopadne. Nevím, s kým se loučit. Nevím, s kým slavit, jestli vůbec. Zkusit to musím, protože se zajímám. Srdce mi bije skličující úzkostí, ale naděje umírá poslední. Kolísavá nálada mě dělá čím dál tím nerozhodnějším. Narodil jsem se proto, abych psal dějiny a bolest selhání není věčná tak jako bolest litujících hlasů uvnitř sebe. Živí se ze slz obalujících obličej. Síla zvučnosti hlasů roste přímo úměrně se silou žalu. Shlavou zoufale schovanou v rukách jsem proseděl natolik dlouho, abych věděl, jak se zachovat. Budu jednat jako slunečnice, žlutá skvostná květina nakloněná vždy čelem ke slunci.

Černý kabát zakrývá můj rychle se zvedající hrudník svázaný stříbrnými řetězy nejistoty. Nutím se zůstat v klidu a nepřešlapovat na místě. Očima přejíždím zleva doprava. Když spatřím své přátele, přiměju se k lehkému nepatrnému úsměvu. „Dobře, že jsi přišel,“ pozdraví mě a poplácají mě po rameni. Přikývnu. Lehký vánek mi rozčuchává vlasy. Chladnost nesoucí se ovzduším mi barví tváře do červena. Cítím, jak se ochlazuje. Dopadlo poslední zrnko. Už nemá smysl pomýšlet nad krokem zpět. Během několika minut jsou plné celé ulice.

Slunce pomalu končí se svou cestou podél nebe. Historie zdvihá papír a tužku, začíná psát. Mé tělo zaplavuje adrenalin. S údivem pozoruji Moniku Pajerovou, jak vyhlašuje začátek demonstrace. Bázeň ustupuje. Cítím se bezpečněji, mezi svými. Všude kolem vidím cedule a cílevědomé odhodlané duše zaplavené radostí a kuráží.

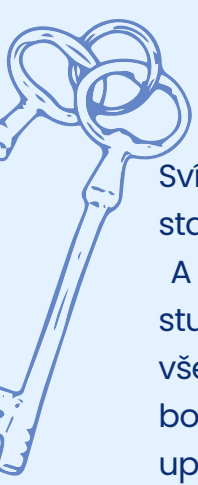
„Přestaňte bít studenty!“ vzkazuje okatá čerňovlasá dívka skrz transparent. S vínovou bundou pevně stojí v kávově hnědých botách. Ani jednou nepomyslela nad prohrou. Nezastavitelná a neproniknutelná prosazuje svá slova. Nezná strach a tmu. Žije teď a tady. Budoucnost je daleko. Do deseti minut se může všechno obrátit vzhůru nohama. Usiluje o okamžitou výhru. Do přítomného momentu vkládá celou svou osobnost. Věří v mír se zbraní v ruce, v mír, který zuby nehty drží v rukách pravdu.

Její křehký úsměv mě povzbuzuje udělat krok vpřed. Jsem odhodlaný konat. Konat stejně jako tehdy, v roce 1939, Josef Šárka, účastník pohřbu Jana Opletala. Člověk, co prožívá svůj zážitek po druhé. Po druhé se stejnou nadějí, plný dojmů a vzpomínek. Zaslouží si, abychom dnes vyhráli my, abychom se zvedli a zabrali. Abychom oživilí svobodu a vypustili ji do každého koutu republiky.

„Studenti, nedejte se, jsem rád, že bojujete o to, o co jsme bojovali tenkrát,“ pronesl. Dav ho odměnil hlasitým potleskem. Bouřlivě voláme: „Svobodu!“

Všude kolem prolétávají nejrůznější emoce. Každou vnímám v jiném světle, s jiným tónem. Jsou to pocity, které neprožíváme denně, ale výjimečně.

Svízelné a nostalgické. Nadějně a neohrožené. Bojácné a srdnaté. Troufalé a statečné. Zoufalé a bezbřehé. Bojovné a ustrašené.

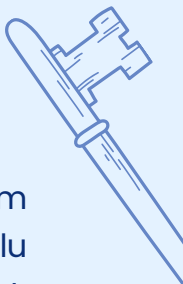
A právě teď cítíme jen ty trýznivé a smuteční. Martin Klíma, zástupce Nezávislých studentů, nás vyzývá k minutě ticha za padlé studenty. Za ty, kteří nám drží palce ze všech nejvíc. Shlížejí knám a našeptávají: „Nevzdávejte se!“ Napjatě stojí po našem boku a čekají na změnu, kterou oni prožít nemohli a zemřeli v domnění, že svět upadá a vadne.

Cestou na Vyšehrad máváme československými vlajkami a někteří v rukách svírají svíčky. „Chceme svobodné volby!“ ozývá se ze všech stran. Zaplňujeme Vyšehradský hřbitov. Pokládáme svíčky a květiny na hrob Karla Hynka Máchy. Geniální básník a poklad naší literatury je poctěn snahou, kterou do cesty vkládáme a přidává se knám. Hřbitovem a ulicemi se pak line jen zpěv a melodie písně nám nejbližší:

„Kde domov můj,
kde domov můj?
Voda hučí po lučinách,
bory šumí po skalinách,
v sadě skví se jara květ,
zemský ráj to na pohled!
A to je ta krásná země,
země česká, domov můj,
země česká, domov můj!
Nad Tatrou sa blýska,
hromy divo bijú.
Nad Tatrou sa blýska,
hromy divo bijú.
Zastavme ich bratia,
veď sa ony stratia,
Slováci ožijú.
Zastavme ich bratia,
veď sa ony stratia,
Slováci ožijú.“

Těmito slovy končí oficiální část demonstrace. Můj příběh však pokračuje. Nevzdám se do doby, kdy neuslyším hlas svatého Petra. Navracející se energie dodává sílu celému davu. Míříme na Václavské náměstí. Neustále se ozývají výkřiky a jásoť. Studenti zvedají ruce scedulemi. „K Vánocům svobodu!“ vzkazuje jeden zmých přítel. Někteří skáčou a tleskají. Navzájem posilujeme a podporujeme naše slova a názory.

Klopýtl jsem. Lidé se prudce zastavili. Rázem se jako přikovaný k zemi pokouším zjistit, co se děje vepředu. Postavím se na špičky a natahuju krk. Oči zúžím do škvírky

a ostřím na robustní postavy s bílými helmami a obušky. Zastavují nás. Zrychluje se nám tep a tázavě na sebe zíráme. Mačkáme se jeden na druhého. Dochází k první překážce, k prvnímu střetu s policií. Teď se ukáže naše odhodlání. Projeví se, kdo se dychtivě drásá a bije pro budoucnost. Zůstanou jen ti, kteří ví, co pro ně znamená svobodná vůle. Nezhrouť se ti, kteří ví, že budou bojovat.

Vzniká panika. Moji přátelé, kteří se pod vlivem síly davu přesunuli o pár kroků doprava, si sedají na zem a zvedají ruce. „Máme holé ruce!“ pokřikují směrem k policii. Přidává se čím dál tím víc demonstrantů.

Přes masu zděšených lidí přede mnou se nemůžu prorvat blíž. Nezbyvá mi nic jiného, než jen přihlížet zmatku a rozruchu všude kolem. „Pojďte snámi! Taky jste Češi!“ křičí dívka za mými zády. Hlasitost davu se souhlasně zvyšuje.

Lidé vpředu už vstávají a vybízí nás, abychom se zase vydali na cestu. Přátelé mě hledají mezi ostatními hlavami. Otáčí se kolem sebe a marně pobíhají kolem. Dav zvýšil tempo. Pokračoval dál a my s ním.

„Češi, pojďte snámi!“ povzbuzujeme kolemjdoucí. Cítím, jak se na nás lepí jejich tázavé nebo rozzářené pohledy. Znovu sílíme. Někteří se přidávají. Spřáteli jsem se setkal až u Národního divadla. Společně fascinovaně sledujeme známé herce, kteří nás zdraví zoken. „Svoboda umělcům!“ ozvučujeme ulice.

Naše odhodlání děsí nepřátele. Už nebudeme mlčet. Máme dost ticha a nesmyslných pravidel. Chceme strhnout tu pásku z úst a volně zase mluvit jako lidé! Chceme mluvit více jazyky! Chceme cestovat a poznávat. Nechceme stereotypy. Jdeme si pro naši kulturu, kde česká a slovenská srdce září láskou a štědrostí. Budeme tu stát, dokud nebude po našem. I my, Čechoslováci, se můžeme vzdělávat! I my máme nárok na nový život!

Šéf StB Prahy a Středočeského kraje, Jiří Bytčánek, dává, zneklidněný počtem protestujících, pokyn veliteli zásahu Michalu Danišovičovi: „Přesuňte všechny síly k Národní třídě. Ať zabraní davu ve vstupu na Václavské náměstí!“

Jsme znovu zastaveni policií. Závažnost situace stoupá. Obklíčili nás ze všech stran. Uzavřeny jsou i postranní ulice. „Nechceme násilí!“ voláme. Lidé z předních řad sedí na zemi a před špičkami bot, mezi jimi a veřejnou bezpečností, jim hoří svíčky. Některé ženy darují policistům květiny zasunutím za štíty.

Polapeni se nemůžeme hnout. Ulice jsou uzavřené. Snaží se zničit náš protest. Některé už odvázejí v autobusech. Nemáme šanci odejít. Jeden z mých přátel odhodlaně kráčí směrem k policistům. „Nechte nás jít!“ vyhrkne. Když vidí, že pouhá slova nezabírají, rozeběhne se. Na rohu ulice ho dostihne jeden ze skupiny policistů a pustí se do něj obuškem.

Škvírkami mezi lidmi pozoruji, co se děje. Bezmocně se snažím jít v protiproudu davu. Zoufale natahuji ruce. Nemůžu nic dělat. Nemůžu projít lidmi, jako by neexistovali, a pomoci mu. Naposled spatřím mého kamaráda, jak ho zakrváceného, po násilném incidentu, pustili neznámí lidé do jejich bytu. Lehce se mi ulevilo a znovu zase přitížilo, když jsem zpozoroval, jak policie mlátí všechny, kteří se pokouší odejít.

Bojíme se těch, jejichž úkolem je nás chránit. Bojíme se v přítomnosti jednotek, jež nám mají zaručit bezpečí. Oběťmi se staly jak ženy, tak muži. Jak staří, tak mladí. Na ničem jim nezáleží. Chování veřejné bezpečnosti nás rozptýlilo natolik, že už ani nezbyly slzy kpláči. Vzduchem se pronáší prázdnota. Cítím se beznadějně. Mám strach o náš zítřek. Mám strach, že bude stejný, ne-li horší.

Od ostatních studentů jsem vyzvěděl, co se děje na Národní třídě. Před květiny přijeli autobusem muži s červenými barety. Dlouho se nezdrželi a odjeli pryč. Právě hasí svíčky a likvidují květiny. Takové bezcitné obludy! Lidé bez lidskosti nejsou lidé!

Slyším houkat sanitky. Oslepuje mě ostré modré světlo. Lidé opravují to ztopené neštěstí. Zapalují svíčky a pokládají květiny. Národní třída je klidnější. Policie odjíždí. Atmosféra se uvolňuje. Část davu je pryč. Pochmurně míříme domů. Někteří netrpělivě utíkají do nemocnice za svými blízkými. Po Praze se rozléhá neurčitá tíživá mlha. Nikdo neví, jakým směrem se bude osud republiky ubírat. Nikdo neví, jestli se ještě někdy podíváme za hranice melancholického Československa.

Dnešním dnem nic nekončí, dnešním dnem vše začíná.

„Můj drahý příteli,

rvál jsi se o svobodu jako lev. Nikdy jsi nepolevil. Ani ve chvílích, kdy nic nevypadalo nadějně. Prosazoval jsi hrdě svá slova. Podporoval jsi správnou stranu. Bojoval jsi, abychom mohli pokračovat v demonstraci. Zaplatil jsi krví i přes to, že jsi nemusel.

Jsi hrdina. Díky tobě, díky tvé vřelé náruči jsem se cítil doma. Společně jsme usilovali o svobodu. A mrzí mě, že Ti tu radostnou novinu oznamuji takto smutně. Porazili jsme je. Po několika letech jsme si zvolili pana prezidenta, je to Tvůj oblíbený dramatik Václav Havel. Do Československa je vypuštěna svoboda. Doufám, že dorazí i tam k Tobě, do nebe.

Kdyby Tě, můj statečný příteli, nezabila tvá duše, mohli jsme být opět spolu. Skomunismem padla i nenávisť, už není trestné být sám sebou.

Trápí mě, že už se nikdy nedozvíš, jak to s námi dvěma mohlo jen dopadnout. Snad se znovu jednou setkáme.

DOSTALA JSEM RŮŽIČKU

ANEŽKA HOLÁ

Dostala jsem růžičku, malou krásnou růžičku. Zasadila jsem ji a každý den ji zalévala a vytrhávala plevel. Na oplátku vyrostl krásný keř, ze kterého jsem si mohla utrhnout květy pro potěšení.

Jak čas plynul, moje květina byla čím dál krásnější, ale lidí kolem ní přibylo. Každý chtěl kousek z její krásy. Už jsem se o ni tolik nezajímala, protože jsem přeci věděla, že to udělá někdo jiný. Nedávala jsem, jen jsem brala. A tak ta krásná květina zvadla, pomalu ale jistě bez dostatečné péče a z chamtivosti lidí. Nikomu z nás se pro ni nechtělo nic dělat. Neuvědomovali jsme si důležitost a nechtělo se nám ustoupit z vlastního pohodlí. Nemusela umřít...

Něco mi to připomíná. K dnešnímu dni je na světě 8 miliard lidí a máme Jednu planetu. Jednu planetu, která pomalu, ale jistě uvadá. A my si ani neuvědomujeme, co všechno děláme špatně.

Vítám vás u zpráv, co všechno jsme podělali a sotva o tom víme.

Za tu dobu, co mě tu posloucháte, byly vypáleny deštné pralesy ve velikosti 27 fotbalových hřišť. Nenávratně bylo poničeno 4300 fotbalových hřišť oceánu a byla do něj vysypána 1 plná dodávka plastů a to skoro polovinu odpadu voceánech zabírají rybářské sítě. Bylo vyloveno 5 milionů mořských tvorů a z toho 2 miliony pouze jako vedlejší úlovek. Což znamená, že se nevyužili, vyhodili se... a mohla bych pokračovat.

A my tu sedíme... Postará se někdo jiný.

DRAČÍ MEDAILON

MARTINA PEXO VÁ

Dora tušila, že je poslední dračí čarodějka na světě, ale až dodnes se jí to nějak zvlášť nedotklo.

Vedla poklidný život v Dračím údolí a používala svou magii na pomoc lidem i zvířatům. Měla spoustu času na procházení údolí a na svůj poněkud zvláštní koníček. Jakožto dračí čarodějka vlastnila medailon, který jí dával schopnost proměnit se v dračici. V této podobě létala kolem údolí a ochraňovala ho před lidmi, kteří by chtěli ublížit zdejším zvířatům.

Jednou, když zrovna takhle kroužila nad údolím, spatřila, jak se lesem pod ní prodírá početná skupina mužů. Měli na sobě pláště s erbem království, pod které spadalo i Dračí údolí. Vypadá to, že míří k mé jeskyni, pomyslela si Dora a vydala se tím směrem také. Chtěla tam být dříve než nezvaní hosté, aby se stihla přeměnit zpět v člověka.

Přistála u malé, útulné jeskyně a vklouzla dovnitř. Když po chvilce vyšla, vypadala jako obyčejná dívka. Oblékla si volnou tuniku, kalhoty a tmavé vlasy si pečlivě učesala. Návštěvníky tak přivítala, aniž by jim dala najevo, kým doopravdy je.

„Copak si přejete?“ zeptala se příjemným hlasem, jen co se muži vynořili z lesa.

Nejstarší a zřejmě i vedoucí muž si jí změřil podezřívavým pohledem.

„Hledáme dračí čarodějkou,“ odvětil nakonec.

„Nu, právě jste ji našli.“ Dora nasadila milý úsměv a pozvala je dál.

Neušly jí jejich nervózní pohledy. Zajímalo ji, co po ní vlastně chtějí. Usadila návštěvu ke svému stolu, uvařila čaj a posadila se k nim.

„Tak co byste potřebovali?“ zeptala se.

Opět promluvil nejstarší muž: „V království se objevil mocný čaroděj,“ vysvětloval. „Přeměnil krále i královnu v sochy a teď velí celému hradu. Nám, královské družině, se jako jediným podařilo uniknout.“

„A já bych toho čaroděje měla jako porazit?“ podívala se Dora.

„Nevím, kdo jiný,“ ozval se další muž. „Jak už říkal Frederik, ten čaroděj dokáže jediným pohybem ruky proměnit lidi v kámen! Kdo jiný, než dračí čarodějka by ho mohl porazit?“

A tak se Dora chtě nechtě musela sbalit a druhý den ráno se s nimi vydat na cestu ke královskému hradu. Frederik a ostatní s sebou naštěstí přivedli koně, které nechali v jedné vesničce nedaleko Údolí, takže se nemuseli celou cestu plahočit pěšky. Přivedli i jednoho koně navíc, pro Doru.

Cesta jim trvala několik dní. Když se utábořili na noc, Dora se vždy tajně přeměnila v dračici a prozkoumala okolí. A ráno zase nasedla v lidské podobě na koně a pokračovala s královskou družinou dál.

Konečně se před nimi vynořil obrys hradu. Dora ho nikdy předtím neviděla, znala ho jen z vyprávění, a tak jí první pohled na něj na chvíli vyrazil dech.

Položila ruce s otěžemi na kohoutek svého koně a několik vteřin neříkala nic.

Pak se otočila k Frederikovi. „Tak jaký je plán?“ otázala se.

„Proniknout dovnitř a rozdrtit toho lumpa,“ řekl Frederik, „provedení nechám na tobě.“

Dora kývla hlavou. Po celou dobu, co byli na cestě přemýšlela, jak čaroděje porazit. A měla pocit, že na něco přišla.

„Počkáme na tmu,“ pravila, „pak proniknu dovnitř a vy se schováte u padacího mostu. Signálem pro vás bude jeho spuštění. Podle toho poznáte, že potřebuju vaši pomoc.“

„Ty tam chceš jít sama?“ podivil se Vilém, nejmladší člen družiny a obdivně na ní hleděl.

Dora rozpačitě pokrčila rameny. Vilém ani ostatní netušili, že hned, jak se ocitne uvnitř hradu, má v plánu změnit se v dračici. Draci jako tvorové zrození z magie jsou přirozeně imunní proti útočným kouzlům, a tak by jí čarodějova kouzla neměla ublížit.

Vycházející měsíc zastihl Doru na nádvoří. Skrývalo ji kouzlo neviditelnosti, které jí zároveň pomohlo proklouznout brankou pro služebnictvo skrz opevnění. Čaroděje zatím nezahlédla, ale vnímala jeho přítomnost.

Vplížila se do hlavní věže. Usoudila, že tam se bude nepřítel skrývat. On byl klíčem ke všemu. Když ho Dora porazí, všichni zkamenějí se proberou. A když ne... O tom raději přemýšlet nechtěla. Dotkla se svého medailonu. Zrovna vkročila na odpočívadlo kousek pod komnatami v nejvyšším bodě věže. Uvažovala, že by se tady proměnila v dračici. Lepší možnost už asi nedostane. Prsty sevřela medailon. Pak ale ucítila, jak ji někdo chytil za ruku.

Tušila, kdo to je, ještě než se otočila.

Proti ní stál muž v plášti pokrytém magickými ornamenty a kápí nataženou přes hlavu. Vyslal na ni svazovací zaklínadlo a dokonale ji znehybnil.

„Ale, ale,“ prohodil nebezpečně tichým hlasem. Vykročil k Doře a uchopil její medailon. „tak dračí čarodějka, jo?“ Dora mlčela. Bála se, že tohle je její konec. „chtěla ses proměnit v draka, vid’?“ Ani na to Dora nereagovala. „že bych nebyl jediný, kdo to umí?“

Ta slova Doru probrala z apatie. Všimla si, že pod límcem čaroděj ukrývá jakýsi přívěšek. Mohl by to být...

Čaroděj sevřel přívěšek v ruce a než se mohla vzpamatovat, místo něj stál u ní drak s rubínově rudýma očima a zuby ostrými jako dýky. Snažila se odtáhnout co nejdál, ale svazovací kouzlo jí to nedovolilo.

„Doro!“

Ten hlas znala. Patřil přece Vilémovi! A brzy Viléma spatřila. Musel proklouznout za ní! Drak-čaroděj stál otočený zády ke schodišti, a tak mu Vilém skočil na záda. Vzhledem k tomu, že co do nebezpečnosti se s ním nemohl měřit, tak to bylo zoufalé gesto.

„Strhni mu ten medailon!“ vykřikla Dora. Vilém s čarodějem chvíli bojoval, ale nakonec se mu povedlo mu medailon strhnout a vyhodit ho z okna.

Ne!“ křikl čaroděj. Jeho soustředění polevilo, Dora se vymanila z jeho kouzla a sotva zahlédla v oslepujícím světle, které jako by čaroděj vyzářoval, lidskou postavu, seslala na něj zaklínadlo proti temné magii.

Jejich nepřítel se prostě vypařil, jinak se

to popsat nedalo. Najednou stáli na schodišti jen Dora a Vilém.

„Co to mělo být?“ žasl Vilém, „vázně se proměnil v draka?“

Dora si jen povzdychla. Měla bych mu povědět pravdu, pomyslela si.

„Prosím posad' se,“ vyzvala ho.

Posadili se proti sobě na koberci, který pokrýval celé odpočívadlo. A Dora Vilémovi všechno řekla. O své zvláštní schopnosti, jak jí její předchůdkyně darovala medailon, že si do teď myslela, že další dračí čarodějové už nejsou.

Vilém po celou dobu mlčel a ve tváři měl zmatený výraz. Když Dora domluvila, sešli zpět na nádvoří a zjistili, že hrad se pomalu probouzí zpět k životu. Padací most někdo spustil a Frederik se zbytkem družiny už na ně čekali.

Stáli vedle svých koní a jen co Doru s Vilémem spatřili, začali nadšeně mávat a volat jejich jména. Vilém k nim vykročil, ale Doru zaujal malý záblesk na zemi. Sehnula se a zjistila, že je to čarodějův medailon. Byl sice trochu poškrábaný, ale jinak nebyl nějak poškozený.

Sebrala ho a zamyšleně na něj hleděla. Takový dar by měli mít jen důvěryhodní a dobří lidé. A o někom takovém věděla. Trvalo to nějakou dobu, než si mohla s Vilémem opět promluvit. Nejprve ji chtěl Frederik představit králi a královně, a potom se pořádala oslava na její a Vilémovu počest.

Podarilo se jí zastihnout Viléma samotného až k večeru. Přistoupila k němu dříve, než se stačil opět připojit k přátelům.

„Něco pro tebe mám,“ řekla a rozevřela

„Něco pro tebe mám,“ řekla a rozevřela ruku, v níž držela medailon. Zahlédla v jeho očích překvapení.

„Nemusíš to přijmout,“ řekla tiše Dora, „ale podle mě právě takovému člověku jako jsi ty, by měl medailon patřit.“

„Pak mi bude ctí ho nosit,“ vypravil ze sebe Vilém.

Nahnula se a pověsila mu medailon kolem krku. Ve stručnosti mu vysvětlila, jak medailon funguje. Nakonec Viléma objala a do ucha mu zašeptala: „Použivej ho jen v krajních situacích a nouzi.“

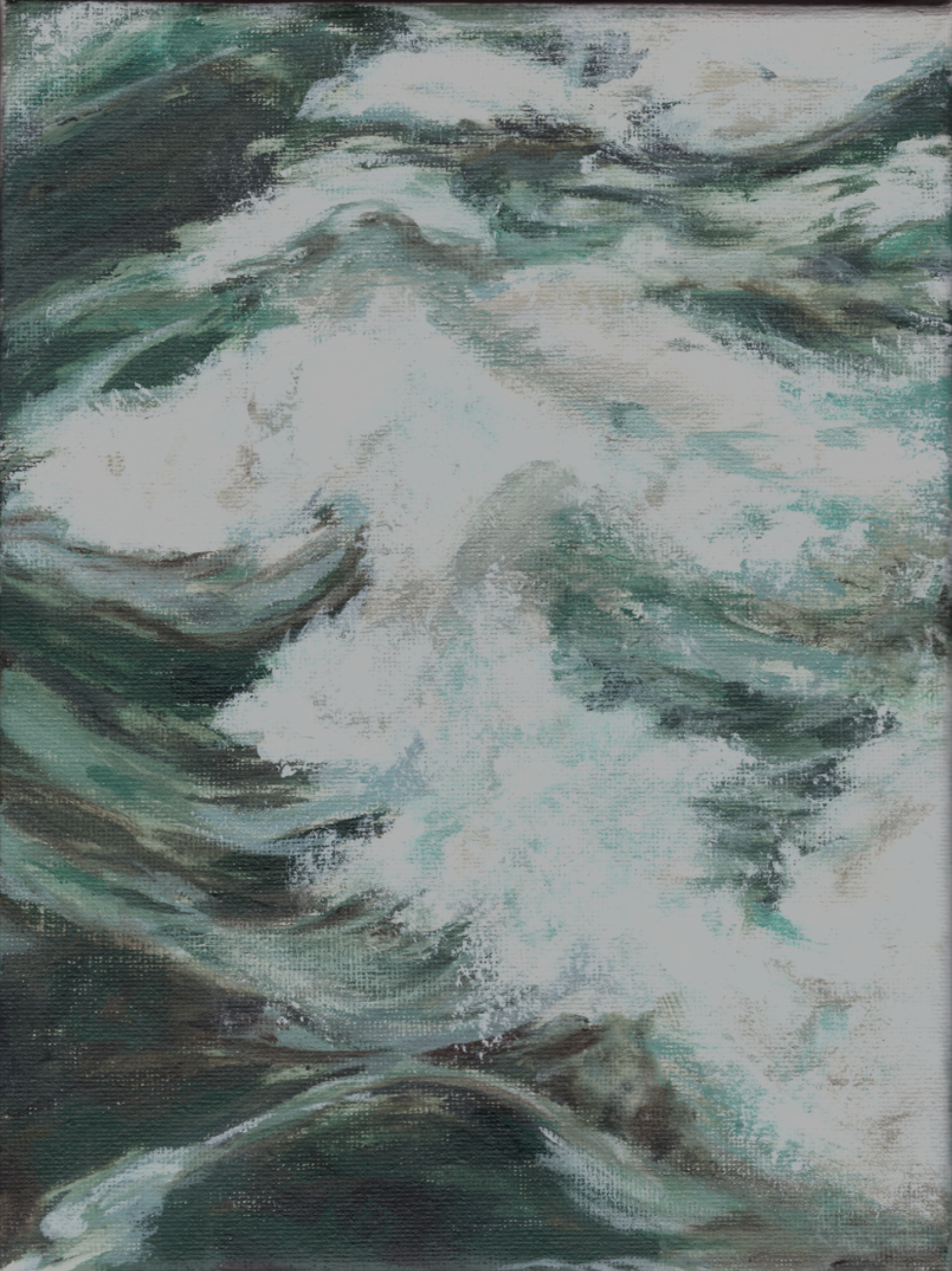
Otočila se a chystala se opustit slavnostní síň. „Počkej, kam jdeš?“ zavolal za ní Vilém.

Dora se zastavila a pohlédla mu do očí. „Vracím se domů,“ odpověděla. S menší odmlkou dodala: „Víš, kde mě najdeš.“

Opět vykročila ke dveřím a tentokrát už ji nikdo nezastavil.

Když Vilém o pár minut později vyhlédl z okna, spatřil už jen dračí obrys mizící v dále.

ROZPADALO SE TO UŽ OD ZAČÁTKU

BB

Znala jsem tě krátce, ale tušila jsem, že by mi stačilo, kdyby to zůstalo tak jak to je. Jsme prostě dva lidi, co se znají, občas se pozdraví, jednou za čas popovídají a je to fajn. Jenže jsem ti to neuměla říct, a tak jsem se k tobě chovala strašně. Ty sis chtěl každý den povídat a byl vždycky plnej energie a furt pozitivní a na mě toho bylo moc. Snažila jsem se distancovat, neodpovídala jsem, byla jsem nepříjemná, hnusná, chovala jsem se k tobě hrozně. Nechápala jsem co jsem to za člověka, ale nemohla jsem jinak. Nicméně s tebou to nikdy nic neudělalo, nenaštval ses, neurazil, druhý den ses zas ptal jak se mám a já jen nevěřičně koukala na ta slova a něco mě na nich hrozně vytáčelo. Potřebovala jsem prostor, všechno si promyslet, možná nemít tě furt tak blízko u těla. Měla jsem strašnou ponorku. A pak se to nějak změnilo. Zase jsme u mého výčtu všech nevím, nevím kdy, nevím jak, nevím proč, ale já začala být ráda, že tě mám. Nikdy jsi podle mě nebyl perfektní, ale najednou mi to bylo jedno. Stačilo mi, že mám komu si postěžovat, že si s tebou můžu popovídat, zavolat ti, nebo ti nahrát deset hlasovek, které byly možná o ničem, ale já je ze sebe potrebovala dostat. Začala jsem se tě ptát, jak se máš a ozývala jsem se sama od sebe. Nevím, co se změnilo u tebe, ale je to jako by ty moje pocity přešly k tobě. Začal jsi se distancovat, psát divně, házet zobrazeno a já cítila, jak se to všechno rozpadá, ale absolutně jsem to nechápala. Nevěděla jsem, co se stalo, ale rozhodně mě ani nenapadlo, že by jsi mě prostě neměl rád?

Konečně ti došlo, jak hrozně jsem se chovala a v moment, kdy jsem začala být vděčná, že jsi to se mnou tak dlouho nevzdával, jsi to vzdal. Teď přemýšlím, jestli jsi to měl celou tu dobu naplánované, abys mi to mohl všechno oplatit. Přemýšlím, jestli bys byl něčeho takového schopný. Tak jako tak, jsi to teď ty, kdo chce aby z nás byli dva lidi, co se vlastně jen znají a já si říkám, že to takhle bude vlastně asi nejlepší, vždyť se to celé rozpadalo už od začátku.

LISTŮ PÁD

HODNÁ

NaPADÁ mě toho spoustu, když se řekne podzim. Napadne mě říjen a listopad a rozchody, ale i v kabátech zabalená láska. Teplá káva vypitá v parku zapadaném oranžovým listím. Vůně z pálící se vyřezané dýně. Nekonečná nebesa posetá hvězdami. Pády. A vzlety, protože na podzim se zas dalo dýchat. Ponuro a veselí zároveň. Masky, ve kterých se neschováme, ale naopak ukážeme. Svíčky a jejich nekonečně vypadající plameny, které stejně jednou skončí jako lásky z léta a to tak, že vyhoří.

Listy padají, jako když „pojd', zimo!“ volají. Listy padají jako my únavou. Listy padají jako se světla dříve rozsvěcejí a vlasy cuchají a rty zimou třepají a dech se tají, když se koukneme kolem sebe. Listy spadaly a vůně léta už není cítit ani z dálky. Když ale zavřu oči, cítím vůni podzimu. Za chvíli tu budou Vánoce. Do lesů se chodí těžce, protože mám pocit jako by se tam po létě vracela strašidla, která doposud byla v našich myslích. A tak se možná líp cítím sama v sobě zamýšlená než smrkovým hájem vyděšená.

Listopad. Listopad byl za dveřmi a já se lekla, jak to letí. Jak je mi teď dobře. Sice občas smutno, ale dobře. Protože je podzim a já jsem přesně ten typ člověka, co si užije běh v deseti stupních. Večerní procházky ke zruřovělému západu slunce a zmrzlý obličej, který potom nechám roztát do tvých dlaní. Napadlo mě, že je mi teď tak dobře, že bych neměla říkat listo-pad, ale listo-let. Protože já tak ráda lítala! A teď, na tomhle vzDUCHU, tady bych se proháněla jako létací drak, kterého jsem na poli za domem pouštěla jako malá.

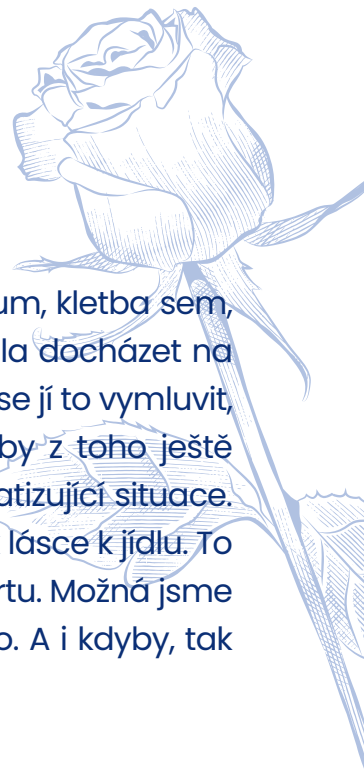
Tak mě nesvazuj. RozVAŽ (SI) MĚ.

Nech mě letět. Padat na podzim je totiž fádní.

RŮŽENKA - HODNÉHO NEPÁLÍ A NETRÁPÍ KILA NAVÍC

THE ECLIPSE

Růženka už zažila lepší dny. Její život byl bezstarostný a najednou bum, kletba sem, dvůr plný nabubřených tupců tam. Jenže teď, na starý kolena začala docházet na Pohádkové sezení, a chce o svém zážitku napsat knihu. Snažila jsem se jí to vymluvit, ale ona si do toho nenechá kecat. Měla bych jí jít zkontrolovat, aby z toho ještě nedostala depresi. Chudák holka se bude muset vrátit do té traumatizující situace. Možná jsme udělaly chybu, když jsme ji s Florou a Primaverou vedly k lásce k jídlu. To by se nemohlo stát, aby si myslela, že ta zelená věc byla poleva z dortu. Možná jsme ji ale taky měly naučit, že není možné, aby se dort dostal na vřeteno. A i kdyby, tak by ji neměla jíst.

Ťuk, ťuk

„Růženko, tvoje tetička Fauna jde na návštěvu.“

Co to ta holka vyvádí pod tou postelí?

„Růženo, vylez z pod tí postele, už seš dost stará na to, abys věděla, že tam svoje mládí nenajdeš.“ Neměla bych na ni být tak zlá, ale co kdyby tam byla nějaká jehla nebo něco podobného a ona si ublížila. „Ahoj tetičko, zrovna píšu tu knížku, o které jsem ti říkala, a zapadla mi tužka.“ Holka bláznivá, možná bychom jí to sezení měly přestat platit, ať se taky pan manžel činí. „Máš málo bohatého manžela, že si nemůžeš vzít jinou? Nebo zavolat některou ze služebných?“ Má tolik možností a ona i v padesáti leze pod postel pro zapadlou tužku. „Dítě jsi si jistá, že to pro tebe není traumatizující myslet na tu hroznou zkušenost?“ Už konečně vylezla díky Princeznám. „Tetičko, už jsem ti to říkala několikrát, tak znovu, jsem v pořádku, přijde mi to jako skvělá příležitost o tom napsat knihu, když má Sněhurka zamluveného nakladatele, co je ochotný ji vydat.“ To by mě zajímalo, kolik nás to bude stát. „Tak kdyby sis potřebovala promluvit, jsem tu pro tebe.“ Víím, že to ví, ale stejně jí to řeknu znovu, co kdyby náhodou. „To já přeci víím tetičko a kdybych potřebovala, tak přijdu. A až budeš odcházet, můžeš zavřít dveře?“ Deprese nemá, ale vyhazovat lidi z pokoje umí jako nikdo. „Jistě drahoušku, ať se ti dobře píše.“

Měla bych té holce pomoci, nemůže přeci takhle zadržovat emoce. Možná bych se měla někoho zeptat, třeba na to jdu špatně. Kdo by se na to mohl podívat z jiného úhlu pohledu? Nezaulatě? Možná bych mohla zajít do žaláře, kriminálníci jsou prý velmi empatictí.

„Krásný den, spodino naší civilizace a pochybné existence, potřebovala bych poradit ohledně jedné dívky,“ ehm, babky, „co má deprese a neví, jak se jich zbavit, můžete mi pomoci?“ Mají tu docela zimu, možná bych měla říct strážcům, ať jim tu trochu zatopí. A také jsou velmi špinaví, měli by je umýt. „Fauno, Dobré konce, tak dlouho jsem tě neviděla. Jak bych ti mohla pomoci?“ Ten hlas je mi povědomý, víím, že bych ho měla znát, ale nějak si nemůžu vzpomenout. Vychází to tady zpoza

tohohle rohu, třeba až to uvidím, poznám, kdo to je. U všech spisovatelů, to je špindíra, ale poznávám v ní něco ze Zloby. „Zlobo? Já myslela, že tě popravili a napíchli na hradby jako odstrašující příklad. To není tvoje hlava tam venku?“

„Není, sestro, není. Vzali místo mě nějakou jinou čarodějnici a mě si tu nechali pro případ nouze.“

„Tak to jsem ráda, že jsi naživu. Pomůžeš mi?“

„No jistě, s radostí. O koho že to jde?“

„Vždyť víš, o Růženku, tu, jak jsi proklela a otrávila.“

„Jo tahle, ta byla taky pěkně blbá, myslela si, že je to poleva z dortu, káča bláznivá.“

„Nemluv takhle o své královně.“

„Ano, ano, omlouvám se, už mlčím. Abych ti mohla pomoci, budeš mě ale muset pustit, abych si nasbírala potřebné bylinky.“

„Ale jistě. Strážce, otevřete tuto milou dámu.“ Přijdou mi nějakí nesví, proč ji ještě neotevřeli? „Je nám líto madam, nemůžeme ji pustit. Králův rozkaz.“ Ať se jde ten nanicovatý panák bodnout, jeho manželka se souží, a on zakáže propustit jedinou osobu, která jí může pomoci. „Ihned ji pusťte, je to otázka královnina života a smrti!“ V tváři jsou sice celí pobledlí, ale už se konečně dali do práce, takhle se na ně musí.

„Děkuji ti, sestro, nejdříve bych zašla do hospody to oslavit a rovnou ti tam řeknu, jak jí pomoci.“

„To bys byla moc hodná, Zlobo.“

Po chvíli chůze..

Proč je ta hospoda tak daleko? Za chvíli mi upadnou nohy. Fauno, to vydržíš, je to pro Růženku. Já cukrárna! „Poslyš, Zlobo, nemohly bychom místo do hospody jít do cukrárny? Mám hroznou chuť na něco sladkého.“

„Nemůžeme se moc zdržovat, jde přeci o Růženku. A navíc se mi dělá špatně z té růžové, kterou je to tam vymalované.“

„Víš co, Zlobo? Běž do té hospody napřed, objednej nějaké pití a já tam za tebou přijdu.“

„Dobře, ale musíš to potom všechno zaplatit, protože mi strážce vzali všechny mé peníze.“

„Neboj se, já to zaplatím. A potom rovnou nechám vyhodit ty patolízaly, kteří ti nenechali ani měďák.“

Jak já miluji cukrárny, Flora s Primaverou tam se mnou nechtějí chodit, protože prý budou ještě víc tlusté než teď. Abych pravdu řekla, podle mě už to ani víc nejde. U všech kmotříček, tady je tolik krásných dortíků. Je zvláštní, že já po nich nepřibírám. Možná bych mohla upravit jedno přísloví: ‚Hodného nepálí a netrápí kila navíc.‘ Jo, to se chytne. Tak, který si vyberu? Lepší výběr mají snad už jen v nebi. To jsou ale roztomilá křesílka, asi se tu zdržím trochu déle.

O několik dortíků později..

Pro pána krále, to je hodin! Měla bych běžet, nebo mi Zloba propije všechny moje peníze.

Ještě že už ta hospoda není tak daleko. „Bud' pozdravena, Fauno.“ U všech Princezen, tenhle dědek mi tady vážně chyběl. „Bud' pozdraven, hospodský, neviděl jsi, kam se posadila Zloba?“

„Zloba je támhle za rohem.“ Ukázal někam dozadu do hospody, tam, kde je nejvíc lidí a taky nejvíce plísň. Fuj, jak já nemám ráda hospody. A ještě ty rozvrzané schody. Konečně už vidím Zlobu, vypadá to, že se dobře baví. Poskakuje na stole, sukni má vyhrnutou, až Popelka ví kam, a nohama vykopává do všech stran. A vedle ní tam sedí Flora s Primaverou, tak to vyřešíme všechny najednou. „Zlobo! Floro! Primavera!“ vypadají dost vyděšeně, že mě tu vidí. „Tady jseš, ty blázne,“ přiběhla ke mně Flora a táhla ke stolu.

„Au, Floro, drtíš mi ruku.“ Stejně nepřestala.

„Zloba nám všechno řekla, je tak zlitá, že za chvíli skončí pod stolem,“ ukázala směrem k poskakující Zlobě. „Co sis jako myslela, když jsi ji brala z vězení? Že by Růžence pomohla? Ona?! Vždyť ji otráвила, to už jsi zapoměla?!“ Ječela na mě přes celou hospodu, ale nevypadalo to, že jí to nějak vadí. „Mohla nás všechny zabít, chápeš to?!“

Trhla jsem hlavou k tancující Zlobě. „Tahle by nikomu nezkřivila ani vlásek, ona už se v tom vězení poučila, Floro. Ona už není zlá.“

„A proč nám teda říkala, že má v plánu ovládnout celé království?“

„No, tak možná není takový svatoušek, ale měla jsem to pod kontrolou.“

„Aha, a proč tady teďka propíjí tvoje peníze? Na co jsi myslela ty babko bláznivá.“ Stáhla protestující Zlobu ze stolu a vyhodila ji před hospodu. Dostala jsem vynadáno, že jsem nezodpovědná ústřice, a za trest jsem musela Zlobu nést celou cestu až do hradu na zádech.

„Ještě že o tom nevěděla Růženka,“ oddychla si Flora. Jenže to už byl slyšet jekot z Růženčina pokoje: „Co že to ty tři čarující nány udělaly?!“

OKO

ŘÍ

PADÁM! Kopu nohama, máchám rukama, přímo se topím v té barvě, v té hloubce toho oceánu. Mám strach, srdce mi bije, co když narazím na dno? "Nenarazíš," ujišťuje mě hlas v mé hlavě. Zoufale se snažím něčeho chytit, ale není čeho. Je to jenom pád do prázdna. Do nekonečného, tmavého, opuštěného, hlubokého prázdna. A mé tělo do něj bezvládně padá dál, jako by to už dávno vzdalo. Mé ruce se nemohou hnout, mé nohy jako by zapoměly, jak mají fungovat, mé oči nevidí, mé uši neslyší, dokonce i moje mysl je čímsi otupena. Čímsi krásným zpomalena. Dává mi možnost na chvíli zapomenout, na chvíli utéct od té reality, schovat se před ní. Té, která mi způsobila tolik radosti i smutku, bolesti, vzteku i euforie.

Avšak je to až ona temná hloubka, která mi dává poznat pocit klidu, pocit bezpečí. Mohla bych tu zůstat navěky v tom prázdnu hlubším než oceán, větším než vesmír, a přitom ve skutečnosti menším než pěst. Chci hloub, chci dál, chci se dál topit, znovu a znovu zažívat ten pocit, kdy všechno utichne, kdy je mysl čistá a duše klidná.

Další vlna adrenalinu proudí mými žilami. Mé srdce jako by sevřela ledová ruka strachu, ale ne strach z pádu, který jako by se zpomaloval stejně jako tlukot mého srdce, zklidňoval, ale z toho, že o to všechno přijdu. Chci tu zůstat už navěky. Už navěky padat. Jenom se schoulit do klubíčka a schovat se.

"Co na mě tak civíš ty náno?" otázka se mě dívka sedící naproti mně v tramvaji.

"Promiňte," stihnu ještě říct než dívka, s nádhernýma modrýma očima, vystoupí ven.

ÚPADEK

HODNÁ

Zeptal se mě, jestli mi chybí.

Napadlo mě, že:

Chybělo mi cítit mužskou vůni a chybělo mi být menší, křehčí a odevzdaná. Sházely mi jeho velký boty a měkký a sepraný trička, ve kterých se spalo snad ještě líp než v jeho objetí. Už jsem strašně dlouho neviděla zprávy, který pouštěl každé večer a ta deska Karla Kryla se stala lapačem prachu. Dávno jsem nechodila běhat a vařila jsem už jen obden, protože jsem se za ty roky s ním naučila vařit pro dva.

Ale on mi nechyběl.

Chyběly mi ty abstraktní věci, jimiž byl a ty konkrétní, které dělal. Ale on jako takový mi přece nesházel. Ta jeho kolínská mi ke konci už totiž lezla krkem a taky jsem vždycky ráda byla samostatná a nezávislá žena. O ty jeho velký boty jsem vždycky zakopla a sepraná trička? Taky jsem si je mohla sehnat. Nebyl jediný, kdo je nosil. Zprávy jsem stejně vždycky nesnášela a radši jsem si vždycky zpívala, než poslouchala gramofon. Běhala jsem nerada a na jídlo jsem chuť stejně neměla, abych pořád vařila.

Zeptal jsem se jí, jestli jí chybím.

Napadlo mě totiž, že:

Mi chybí ta sladká vůně skořicových sušenek, po kterých jí vždy voněly ruce. Že místo jejího drobného těla teď objímám polštář a to nestačí. Že si už ani nevzpomínám, jak se plete cop, ikdyž mě nutila jí ho plést vždy před spaním. Že mi sházelo její pobrukování českých písniček, přestože si myslela, že neumí zpívat. A sházely mi rodinné obědy s jejími rodiči. Už jsem dlouho nečetl žádnou knihu, protože mi všechny půjčovala ona a moje kytara v koutě zela prázdnotou, protože jsem neuměl hrát nikomu jinému.

Chyběla mi.

Ale vím, že pekla vždycky, když se stresovala a já vždy chodil do provoněného bytu. Že se nerada tulila a taky, že ten cop jsem stejně nikdy plést neuměl. Že jsem se vždycky spíš potřeboval soustředit na učení než na poslouchání jejího zpívání. Že jsem se vždycky bál, že mě její rodina nepřijme úplně. Že jsem nerad četl. Že jsem na kytaru stejně neměl čas.

„Ne.“ řekla jsem.

Řekla, že ne. Nechyběl jsem jí.

Ne, nechci, aby mi chyběl!

Proč jí nechybím? Co jen můžu udělat, abych jí donutil vzpomenout si, že jsem používal jen kolínské od ní a že jsem měl rád, jak vedle ní vypadám jako rytíř? Že jsem svoje boty nechával v chodbě, aby věděla, že už jsem doma a že mi přišla nejhezčí v mém oblečení? Že jsem jí byl vděčný, že se mnou kouká na zprávy a poslouchá desky Karla Kryla? Že jsem bez ní běhal nerad, protože mě to nebavilo. A že jsem se ze školy vždycky těšil domů, až otevřu dveře a ucítím teplou večeri.

„Pamatuješ si, jak jsme našli tenhle byt?“ napadlo mě. Krabice s věcmi, co jsem držela se zdála těžší než zpočátku a já to fakt už chtěla ukončit, ale přišlo mi, že nemůžu.

„Venku strašně chumelilo, a tak jsme zapadli do prvního vchodu, co jsme viděli a na nástěnce zahlédli inzerát. Řeklas, že už na koleji nevydržíš ani chvíli.“

„A tys řekl, že už nevydržíš ani chvíli beze mě.“

„Řeklas, že se bojíš blízkosti.“

„A ty zas dalek“

„Tak co takhle to zkusit a uvidíme, řeklas.“

„Nikdy jsme to neměli dělat.“ Napadlo mě, kroutila jsem hlavou, a přesto se k němu nahnula. Voněl jako les pod dešti. V očích se mu leskly slzy a já mu zas uměla číst myšlenky jako když nám bylo osmnáct a seděli jsme spolu na Náplavce a četli si Máj. Byla jsem si jistá, že oba myslíme na totéž. Zkusíme to znovu.

Proč to nemůžeme zkusit znovu?

Z vedlejšího bytu vyšla holka a on se za ní otočil. Bylo to letmé gesto, ale když mu oči hrály touhou, vzpomněla jsem si najednou na všechno. Jak jsem se vždycky stresovala, kde zas vězí. Že jsem se k němu nerada tiskla, když byl cítit vůní jiných. Že měl na holkách rád krátký vlasy. Že pro něj zkoušky byly víc než já. Že si nerozuměl s tátou, protože nerad četl. Že přestal hrát na kytaru, protože slyšel, že by se jeho doktorské prsty mohly zničit. Podala jsem mu krabici plnou věcí, co mi ho připomínaly.

Pak jsem ji potkal až za pět let. Vedla za ruku malou holčičku a já sám seděl na lavičce a četl Máj. Řízl jsem se do ukazováčku o papír, ale jen jsem si ho naslinil. Stejně už byl celý mozolovitý od strun. Pozdravil jsem jí a ona šla dál. Beze slova.

Šla dál.

WILLIAM SHAKESPEARE

“Hluboký pád
přivodí často
největší štěstí.”

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2023

Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika

Titulní strana: Barbora Marysková

Logo: Monika Sladká

Ilustrace: Aneta Hejdová

Korektura: Tereza Kremlová, Tomáš Kováč

Editace a formátování: Aneta Neprašová

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO